

Tystnaden bryts av ett SKOTT!

Tro inte att det är något lyxliv, men med rätt inställning är jobbet som jaktguide bra. Vi satte lite press på ett nystartat företag i Dalarna och bad om en tjädertrofé skjuten för trädskällaren en kort novemberdag. Och visst var krutet torrt i guidens bössa.

Text och foto: CHRISTER LINDBERG

FINNSPETSEN REX är naturligtvis oumbärlig när tuppen ska tas. Med sina 130 skall i minuten ger han bra odds till jägaren.

12ans HAGEL OCH 222ans KULPIPA. Samuels kombi missar sällan en tjädertupp.

Långt ute i Dalaskogen, i den lilla byn Husvallsgölen, möts man av en stor träskylt med texten Nordic Footprints

Som jaktguide måste du våga satsa och verkligen gå in hundrära procent för ditt jobb för att lyckas. Det är inte många som har den förmågan och viljan, men de finns. Långt ute i Dalaskogen, i den lilla byn Husvallsgölen, möts man av en stor träskylt med texten Nordic Footprints och genast väcks frågan: Vem kan göra något vettigt här? Och vem eller vilka står bakom skylten?

Det är tidigt i november och snön har kommit och gått i dessa fjällnära trakter några mil norr om Sälen. När jag kliver in i huset bakom träskylten möts jag av två stora leenden och med ens får jag svar på frågan "vem kan göra något vettigt här?". Om man ler som solen en kulan novemberdag i Husvallsgölen, så har man förmodligen hamnat rätt och för anläggningens ägarpar, Samuel Jakoby och Nathalie Jangnäs, är det här drömmen som gått i uppfyllelse så de har all anledning att le.

– VI SKA UT PÅ TROFÉJAKT I DAG, säger Samuel och klappar om finnspetsen Rex som ska vägleda oss fram till tjädertuppen.

För många européer är den svarta tuppen formel 1 och även för en van svensk fågeljägare är det något speciellt med tuppar. Vi släpper ut Rex på sök i den stora tallskogen på andra sidan älven som rinner precis vid Samuels och Nathalies hus. Hunden försvinner i ett huj som finnspetsar ska göra och vi väntar.

– I fjol var det ett riktigt bra fågelår med många kullar men i år är det lite sämre även om det fortfarande är ganska bra, särskilt med gammelfågel, säger Samuel samtidigt som Rex kommer tillbaka och rullar sig ett varv i mossan innan han försvinner igen.

Samuel och Nathalie har fyra egna jakthundar, däribland en finnspets. Hon är ännu inte injagad, så under höstens guidningar har de lånat nio-åriga Rex av Janne Ottosson för att gästerna ska få den bästa chansen att bära en tjädertupp från skogen. Och som på beställning drar Rex igång ett ståndskall och vi analyserar.

– Det låter som han har bra kontakt, det där kan bli något, säger Samuel och tittar förhoppningsfullt på mig.

Vi forcerar några hundra meter och

kommer fram till ett stort hygge med frötallar. Och mitt på hygget under en av tallarna står Rex och skäller för fullt. Vi synar av tallen och upptäcker snart en svart klump nära toppen och med kikarens hjälp konstaterar Samuel att det är en tjädertupp.

– Visst är det över två hundra meter dit, va? undrar jag och sneglar på Samuel som är helt inne på samma linje.

– Det är lite väl långt håll för 222an, säger han och funderar en stund.

ATT PROVA ETT SKOTT KÄNNS FEL, så vi bestämmer oss i stället för att gå med dolt ansikte rakt ut på hygget och försöka komma in på åtminstone 150 meter. Samuel väntar i hyggeskanten medan jag ger mig ut på den vågade promenaden. De första 20 metrarna går bra, tuppen sitter kvar och jag fortsätter. Drygt 30 meter till framför mig spretar en rotvälta upp ur backen och jag bestämmer mig för att där ska det ske. Rex täta skall förvisar mig om att tuppen är kvar och med bara fem meter kvar börjar jag tro att det ska fungera. Rex blir tvärtyst och när jag sakta rätar på nacken ser jag tuppen försvinna in i skogen. Samuel tittar på mig och flinar och menar nog att det kunde ha gått. Bara några sekunder senare hör vi Rex skälla på nytt. Samuel gör tummen upp och gör klart att Rex hittat fågeln igen.

– Vi går ditåt direkt, har vi tur sitter den bättre till den här gången, säger han.

Men icke, det vill sig inte. Efter bara ett par minuter lättar tuppen igen och flyger ytterligare längre bort och när Rex åter hittat den får den nog och flyger. Rex kommer tillbaka och dricker en slurk vatten i bäcken där isen inte ännu har hunnit lagt sig och han tycker liksom vi att det är dags för en fikapaus.

– MÅNGA EUROPÉER BLIR HELT GALNA när dom får skjuta en tjädertupp. Vi hade gäster från Italien här helt nyligen och en av dem fick skjuta en riktig gammeltupp för sin egen braccohund och då blev det djungeldans och kramkalas i skogen, ska du veta. Det är kul när man får se nöjda gäster, det är stor del av tjusningen med jobbet som jaktguide, säger Samuel och

REX ÄR PÅ HUGGET. I hans värld är det bara en sak som gäller – att skälla fågel.

SKARP SYN ÄR OCKSÅ EN BRA EGENSKAP hos tjäderjägaren, det gäller att se men inte synas.

REX HÖR TILL 2000-TALETS FINNSPETSAR, de som inte är bitska och överdrivet bytesmedvetna.

TJÄDERTUPPEN ÄR FÅGELJÄGARENS HÖGVILT och det är inte helt otänkbart att en sydeuropé skulle dansa naken i glädje över denna trofé. Samuel tar det lite mer varligt. Han är van tuppskytt, men naturligtvis stolt som en tupp.

Samuel står med en sotsvart tupp i näven och jag kan inte annat än gratulera

►► bjuder på nykockt kaffe, vilket också är en del av jobbet.

EFTER KAFFE OCH PIROGER fortsätter vi jakten på en tjädertrofé längs ett myrstråk där flera jaktgäster skjutit sin första tjäder men i dag är det tomt och Rex ser lite missnöjd ut när han kommer tillbaka från en bättre sökrunda. Klockan har hunnit passera ett och den korta novemberdagen har inte mycket kvar att bjuda på, men än finns det hopp.

– Vi ska göra ett sista försök längs en bäck här nere, sedan får vi nog se oss besegrade, säger guiden Samuel och plirar med ögonen.

Kanske är bäcken hans eget skaffereri och att oddsden trots allt inte är så dåliga som den mörknande novemberdagen vill utlova. Rex försvinner längs med bäcken och vi väntar tålmodigt.

– Nu, nu skäller han. Det där låter bra, väser Samuel och plirar med ögonen igen.

Mina tankar om skaffereri tycks besannas men ännu har vi ingen trofé i säcken, det vill till att det är en tjädertupp som Rex skäller och dessutom ska ansmygningen lyckas och skottet ska sitta där det ska. Vi väntar en kort stund och lyssnar på Rex, det låter bra och helt klart har han kontakt med fågeln. Samuel drar upp halsduken till ögonen och laddar bössan med treans hagel och en helmantel i kulpipan, det är nu trädsköllarjakten när sitt klimax.

GÖMD UNDER EN GRAN ser jag Samuel försvinna mot ståndskallet med försiktiga och helt tysta steg, tjädern är ibland tacksam att smyga på men oftast har den sinnena på hjälpspann och tar till flykten vid minsta misstag hos jägaren. Medan jag väntar under granen roar jag mig med att räkna Rex skall och jämföra med klockan. Hans skall är riktigt tätt och ligger över 130 skall i minuten, så Samuel har god hjälp av hunden.

Knappt tio minuter efter det att Samuel försvann bryts äntligen det enträgna scenariot av ett kulskott och en dov duns. När jag kommer fram står Samuel med en sotsvart tjädertupp i näven och jag kan inte annat än sträcka fram högernäven och gratulera. Och även om det inte behövdes, så har jaktguiden Samuel bevisat att han kan sitt jobb och det med överkurs. För egentligen ska väl gästen klara av att skjuta fågeln själv. ♦

SAMUEL OCH NATHALIE HÅLLER SIG GÄRNA MED EGNA HUNDAR. Pointern Maja 4 år, finnspetsen Elda 1 år, samojen Nansen 2,5 år och jaktlabben Diana 3 år.

FAKTA

● Samuel Jakoby och Nathalie Jangnäs har båda utbildat sig till naturguider i Övertorneå och det var också där de träffades första gången. Under det sista utbildningsåret var det båda helt inställda på att jakt och naturguidningar var framtiden för dom och den gemensamma drömmen har nu till viss del gått i uppfyllelse genom verksamheten i det egna företaget Nordic footprints. Samuel är uppväxt i Norrköping och Nathalie i Stockholm så varför de till slut hamnade i Husvällsgölen i norra Dalarna var en ren tillfällighet.

Vi startade företaget samtidigt som vi gick i skolan och sedan sökte vi någon stans att förverkliga våra idéer på och då dök det här stället upp, säger Nathalie nöjt.

Nu två år efter utbildningen har man hunnit ta emot gäster från flera europeiska länder och USA. Starten har gått bättre än väntat och företaget utvecklas hela

tiden men nya upplevelser för gästerna och merparten av verksamheten handlar om jakt och då guidar både Samuel och Nathalie.

I och ikring Husvällsgölen har man tillgång till 26 000 hektar skogsmark där man framför allt ägnar sig åt skogsfågeljakt men även älg- och bäverjakt. Gästerna bor i egna stugor och har naturligtvis tillgång till bastu.

För att ytterligare bredda sitt utbud har Samuel och Nathalie också ett samarbete med en Estnisk jaktguide.

Ja i Estland kan vi erbjuda bra jakt på vildsvin, älg och rådjur och det är stora marker, nära 16 000 hektar. Och det handlar inte om drevjakter utan gästerna får endera sitta i torn vid åtlar eller smygjaga, säger Nathalie som själv har just åteljakt på vildsvin högt upp på favoritlistan.

www.nordicfootprints.se